

Arrest

nr. 186 967 van 18 mei 2017
in de zaak X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X, op 28 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2010 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag ontvankelijk.

Op 22 juni 2011 beslist de gemachtigde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 28 december 2012 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.01.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

Y., V. (R.R.: ...) geboren te Gumri op 11.01.1977

M., A. (R.R.: ...) geboren te Jerevan op 08.12.1988

+kind

Y., A. geboren te Jerevan op 29.04.2008

nationaliteit: Armenië (Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 12.01.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem van Y., V. kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 20.06.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Armenië. Betrokkene kan reizen, de ondersteunende aanwezigheid van familieleden kan aanbevolen worden. Deze beslissing geldt echter voor het hele gezin, dus dit levert geen problemen op.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Al deze zorgen zijn verkrijgbaar in Jerevan, de geboorteplaats van de echtgenote en zoon van betrokkene.

Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de eventuele overige kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar zij tenslotte ruim 32 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de

betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het aangehaalde medisch probleem van Y., A. kan eveneens niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 20.06.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Armenië. Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, er bestaat een uitgebreid pakket van gratis medische zorgen voor kinderen jonger dan 7 jaar. Dat betrokkene momenteel 3 jaar oud is. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Al deze zorgen zijn verkrijgbaar in Jerevan, de geboorteplaats van betrokkene en zijn moeder.

Verder kunnen de ouders van betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.⁷

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Doordat de bestreden beslissing genomen is t.a.v. de heer Y. V. en t.a.v. de heer Y. A.;

Dat de bestreden beslissing ook zelf stelt dat ze geldt voor het hele gezin;

Dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het medisch verslag van de arts-adviseur dd. 20.06.2012;

Terwijl het medisch attest dd. 20.06.2012 enkel handelt over Y. V. en niet over Y. A.;

Dat verzoekers zich niet kunnen verdedigen m.b.t. de conclusies ten aanzien van Y. A.;

Dat alszodanig de bestreden beslissing aangetast is door een gebrek in de motivering;

Zodat de beslissing vernietigd dient te worden wegens schending van artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;”

2. 2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in de mate dat de bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van V. en A. Y., terwijl het advies van de ambtenaar-geneesheer enkel betrekking heeft op V. Y. De bestreden beslissing verwijst ten aanzien van A. Y. evenwel naar het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, tot doel heeft verzoekende partij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze (R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 1 29.466). Een afdoende motivering houdt in dat zij in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82 466).

De motieven van de thans bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat de verzoeker met kennis van zaken heeft kunnen oordelen of het zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover hij in rechte beschikte, in casu met een schorsing- en annulatieberoep bij de Raad. (cf. RvS, 11 augustus 2006, nr. 161.802)

Verzoekers beschouwingen kunnen daar geen afbreuk aan doen.

Uit het administratief dossier, blijkt ontegensprekelijk het bestaan van een advies van de ambtenaar-geneesheer, d.d. 17 juni 2011, betreffende de evaluatie van de medische toestand van de heer Y. A..

Bijgevolg, kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt als zou de bestreden beslissing ten aanzien van de heer Y. A. steunen op het advies van de ambtenaar-geneesheer ten aanzien van de heer Y. V..

De verkeerde datum die wordt vermeld ten aanzien van A. vormt een materiële mislag.

Inzake materiële vergissingen, heeft de Raad reeds geoordeeld dat de naleving van de motiveringsplicht geen verband houdt met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.(R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78.208)

Derhalve, is er geen schending van de formele motiveringsplicht.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Hoewel de verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekers ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

In principe moeten de motieven in de akte van de beslissing zelf zijn opgenomen. Er kan echter worden aanvaard dat de beslissingnemende overheid in haar beslissing verwijst naar een advies of voorstel dat hem werd verstrekt en waarop zijn besluitvorming geheel of ten dele is gebaseerd. In het licht van de motiveringsvereiste van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan een verwijzing naar een dergelijk advies een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen aan de rechtzoekende ter kennis is gebracht, dat dit advies zelf afdoende gemotiveerd is, dat het wordt bijgevalen in de uiteindelijke beslissing en dat er geen tegenstrijdige adviezen zijn (RvS 24 oktober 2014, nr. nr. 228.919; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

De verzoekers voeren in hun eerste middel aan dat de bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van zowel de eerste verzoeker, Y.V. als hun minderjarige zoon, Y. A. Zij stellen dat in de bestreden beslissing echter maar naar één advies van de ambtenaar-geneesheer wordt verwezen, meer bepaald naar het advies van 20 juni 2011, dat handelt over Y. V. maar dus niet over Y. A. Om die reden kunnen zij zich niet verdedigen inzake de conclusies ten aanzien van hun minderjarige zoon, Y. A., zodat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd.

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk het bestaan blijkt van een advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 juni 2011 betreffende de evaluatie van de medische toestand van Y. A., zodat de verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen als zou de bestreden beslissing ten aanzien van Y. A. steunen op het advies van de ambtenaar-geneesheer ten aanzien van de heer Y. V. De verkeerde datum die wordt vermeld inzake het advies voor Y. A. zou een materiële misslag vormen die volgens de verweerder niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad twee maal wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 juni 2011, dat zich in het administratief dossier bevindt, en waaruit blijkt dat het enkel betrekking heeft op de eerste verzoeker, Y. V. In tegenstelling tot hetgeen de verweerder opwerpt in de nota met opmerkingen, blijkt uit het administratief dossier geenszins het bestaan van een advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 juni 2011 dat handelt over de medische problematiek van de zoon van de verzoekers, Y. A.. Het administratief dossier bevat slechts één advies, met name het advies van 20 juni 2011 dat handelt over de medische situatie van de eerste verzoeker, Y. V.. De Raad stelt vast dat de verweerder het advies van 17 juni 2011 ten aanzien van Y. A. wel bij de nota met opmerkingen voegt, doch hieruit blijkt nog niet dat het ook aan de verzoekers werd ter kennis gebracht.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat het, in het licht van de formele motiveringsvereiste van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, absoluut noodzakelijk is dat de inhoud van een advies waarop de bestreden beslissing steunt aan de betrokkene wordt ter kennis gebracht. Aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 juni 2011 zich niet in het administratief dossier bevindt, en uit het hele rechtsplegingsdossier evenmin blijkt dat dit advies aan de verzoekers werd ter kennis gebracht tezamen met de thans bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat de verzoekers niet in de mogelijkheid werden gesteld na te gaan of de gemachtigde, wat de beschikbaarheid van de door Y. A. benodigde medische zorgen, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is dan ook aangetoond.

Het eerste middel is gegrond.

Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing, in haar geheel, te vernietigen. Het gaat immers om het ongegrond verklaren van één en dezelfde aanvraag. Deze beslissing komt voor als een beslissing die één en ondeelbaar is, zodat het de Raad niet mogelijk is om ze slechts partieel te vernietigen.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 22 juni 2011 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE